

Po loňské ne zcela vydařené výpravě do Albánie jsem měl stále v hlavě myšlenku se vrátit na Balkán a to hlavně do MNE. Taky jsem to slíbil Evě, že jí tam někdy vezmu, že je MNE hezčí než Chorvatsko, které zná. Jenže nebylo kdy a nebylo ani dost dovolené a tak to vypadalo, že letos zůstane Bobeš akorát na cesty kolem komína a nejdál se mrkneme k babičce.

Ovšem řízením osudu odpadl týden dovolené a to byla příležitost, kterou jsem si nemohl nechat ujít.

Zateplení fasády, sklizeň ovoce a vůbec práce počká, když je šance, má se jí člověk chytit.

Jezdíme většinou s klukama zjara, s Evou vprostřed léta, ale podzim je zatím stálý a teplý, tak proč nevyrazit. Taky se dá ušetřit jeden den svátkem sv.Václava.

Přibližně plánuji kam a co, připravuji Bobše a Evu ani nemusím ukecávat, je natěšená, protože dlouho nikde nebyla. Ještě na webu sháním, jestli se někdo nepřidá. Přec jenom to není cesta do Hradce a když se něco po... je lepší, když je na to víc lidí.

Jak s oblibou říkám, dva je málo a 4 moc. Ozve se nakonec Radek z Ostravy, že mu letošní léto taky

nevyšlo a že by se přidal s tím, že nikde tak daleko nebyl. Klučina je o pár let mladší, ale já nejsem žárlivec a výhoda motorek je, že se můžou v klidu rozdělit, tak proč to nezkusit. Domlouváme si spicha a předáváme informace a kontakty. Jak se později ukázalo, bylo dobře, že jsem Radka neodradil od motopojištění. Já ho loni měl, ale nikdy nevyužil a navíc, Bobeš je už cenný akorát pro mě. Motorka z roku 1995 není příliš v oblibě v autorizovaných servisech. Ani jim nepřetékají regály s díly na tyhle „veterány“.

V úterý bytem zavoněly řízky s česnekem, neklamný to signál blízkého odjezdu.

Plán zněl jednoduše. Vyrážíme ve středu, sejdem se, projedeme po dálnici tu placatou zemi s dělným zemědělským lidem do Srbska a potom se uvidí. Existuje samozřejmě více cest, pár jsem jich projel, ale tahle je vyzkoušená a navíc jedeme dva na jedné motorce a to poslední po čem toužím je klouzat se v dešti po kruháčích u Vídně a nebo čučet do navigace, abych nezapomněl odbočit v každé druhé zadeli, co jich po cestě okreskami je.

Středa 21.9. devět ráno, volám Radkovi, že razíme. Na tachometru je 106332km. Tankodrom D1 včetně uzavírek, zúžení a standardní porce debilů překonáváme do Brna v pohodičce, jen jsme párkrát lehce zmokli. V Brně je pauza u obchoďáku, bo je Evě zima a zapomněla zabalit nějaká svetřík či co. Píšu Radkovi, že se chvíli opozdíme, bo Evča vyběhla ulovit kýžený kus hadříku. Opravdu byla rychlá. Razíme směr Blava k pumpě setkání. To už mě Radek volá, že tam je. Doplníme nádrže a vyrážíme společně. Na Blavu, Pešť, Segedín a pokud možno do Srbska. Cestování po maďarské dálnici netřeba popisovat. Střídá se na polích kukuřice se slunečnicí, nejvyšší hora je krtinec, ale kvalita silnice je proti tankodromu jinde. Na 10 dní za necelých 6 €, to je poplatek, co nezabije. Jen tu nudu nějak přežít. Poplatek platíme na bývalém hraničním přechodu a jede se dál. Je třeba jen více sledovat stav paliva, rozestupy pump jsou podstatně delší, než jak jsme zhýčkaní z domovské země. Tak to je asi jediná „starost“. Radkovi to žere méně a jede rychleji, takže když se přizpůsobil tempu našeho přeloženého oře, nemusel tento problém řešit vůbec.

Po několika kuřácko - relaxačních a jedné tankovací zastávce dorážíme na hranice se Srbskem. Po nezbytných formalitách (jak to krásně zní, ale před 30 lety jsem o tom jenom mohl snít...) jsme v Srbsku. Už se připozdívá, je přeci jenom konec září a tma nastupuje čím dál rychleji. Mám kousek od hranic, téměř v Subotici osvědčený penzion, takmíříme tam. Sice jsem ho napoprvé netrefil a přejel až do Subotice, ale nakonec místo poznávám. V Paličii zahníždíme „u motorové myši“, majitelka je drobná, nicméně energická dáma a i po těch cca 3 letech

mě poznává. Pro ty, kteří by chtěli odzkoušet – je to Vila Tron v Paliči což je vlastně začátek Subotice. Jak jsem se nejednou přesvědčil a to nejen na Balkáně, když už člověka znají, je kolikrát příznivější cena a nebo bohatější služba či prostě voda navíc.....je to milé a příjemné.

Teplá voda, postel, záchod, bezpečné parkování motorek a v blízkém pěším dosahu dvě restaurace z toho jedna bere karty a výborně vaří a druhá bere a i vrací éčka. Prostě s ramínkami a bez štěnic ☺ Navíc za 10 éček na hlavu a dva

dvoulůžky. Stan a spacáky jsou zbytečná zátěž. Radek se poprvé seznamuje s Jelenem. Oblíbené a dostupné pivo napříč Bosnou, MNE, Srbskem i kouskem Chorvatska jak v plechu, petce tak z pípy.

U jídla a piva se dobře plánuje další směr cesty. Nechce se mně úplně kopírovat stejnou trasu, co už jsem jel, tak plánuju odbočku do Bosny. Prostě dál na Novi Sad – což je stále relativně nuda po placce a pak už slibuji kopečky se spoustou zatáček.

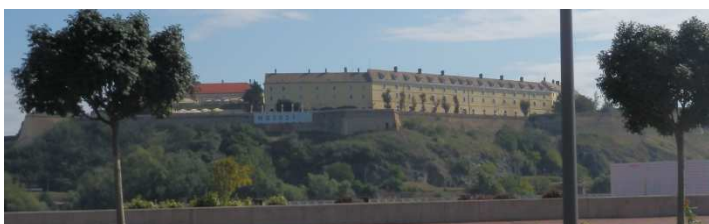
Čtvrtek 22.9. druhý den

opouštíme vyhráté pelišky, utíráme rosu z motorek a vyrážíme do Subotice ulovit něco k jídlu. Hned

z kraje je IDEA, kde berou karty, ale tu jsem prošvihl a stavíme u hladového okna, odkud se linou vůně, že by člověk zabil. Ovšem éčka se obsluha štítí a terminál nemají. Tak prd. Srbové už mají dálnici hotovou, ale netušíme kolik stojí ani jak se vybírá a tak dělám tu chybu, že nás ženu do Nového Sadu po staré. Kdo pamatuje dederačké dálnice, tak taková je tam státovka. Z panelů a že je hotová dálnice, tak na ní Srbové pečou. Teď už vím, že až do Srbobranu je dálnice zatím bez mýtnic a když dojedete do Noviho Sadu, tak to stojí celou půlku eura za motorku. Chce to mít 50 centů a nebo 50 dinárů. Takže řádně vyklepání dorážíme do Nového Sadu, kde tankujeme, doplňujeme živiny tělu a již tradičně kufruji, protože ztratím ceduli a najednou jsem v centru. Dlužno dodat, že navigaci mám půjčenou, vypnutou, v tankvaku a jezdím podle mapy a

itineráře, což je na průjezd městy úplně k ničemu. Než proberu navigaci k životu, Radek to má naklepané do telefonu a jedem. Kupodivu se ukazuje, že to s mojí orientací ještě

není tak strašné, protože jsem zastavil znejistěn přesně křižovatku před výjezdem. No co už, hlavně že přejedeme vodu a škrábem se do prvního kopečku přes pidi národní park na Rumu a Šabac. Ten parčík je zvláštní cestou. Nahoru a dolu je dvouproudá jednosměrka. Z jedné strany. Z druhé je úzká klikatice a provoz tak středně silný. Naložený nákladák nejde vždy předjet a do městyse pod parkem už dorazila vymoženost v podobě zpomalovacích prahů, na kterých kamiony téměř zastavují.

V kombinaci s traktorem se dvěma vleky kukuřice je to adrenalinový sjezd a soutěž v pomalé jízdě.

Ale už jsou tady kopce. A zatáčky. V Šabaci místo na Valjevo jedem na Loznici. Pěknou krajinou a silnicí míříme přes přechod podél hranic do Bosenské Vlasenice. Už je večer,

tak koukáme po spaní. Ve Vlasenici je ovšem jen jediné ubytko a to v motelu u pumpy. Jinak tam zrovna probíhají nějaké volební manifestace. Motel nebudí moc důvěru, zamčené dveře, zašlá sláva socialistických světlých zítřků....,ale nakonec je vše jinak. Ujímá se nás univerzální zaměstnanec motelu, otvírá nám svůj chrám, bereme třílůžák za „nekřesťanských“ 45 éček. Ale zase čisto, majitel šel roztopit kotel, aby byla teplá voda a jeho žena se postarala o naše žaludky. Došlo na výměnu slivovic a zaměstnance hotelu jsem si překřtili na „pepka“, protože občas působil dojmem jako Pepek Vyskoč, ale opravdu vzdáleně, jeho vystupování a starostlivost se dnes už vidí jen prvorepublikových filmech pro pamětníky.

Napřed nám přinesl třetinky Jelena, to jsem mu naznačil, že jsme už velký kluci a holka a že by bylo lepší zvýšit porce, tak další kolo už byl Jelen z půllitrovky, aby ve finále z něj vypadlo, že má „točeno“. Příjemné posezení bylo završeno rumem, který ještě nešidí, takže má 40% a klidně ho dál nazývají rumem. Prostě Domaca Rum. A šmitec.

Třetí den pátek 23.9. oba s Radkem už pobíháme venku, balíme, Radek kafuje a kouří, snídáme

z vlastních zásob a Evika páčím z vyhrátého pelechu. Pepek jí přinese kávu až pod nos na pokoj a tím se Eva skoro plně probírá a můžeme razit dál. Silnice z Vlasenice přes Sokolac je pořád směr Sarajevo a je prostě nádherná. Než dojedem ke křižovatce na Rogaticu, ve které tankujeme, tak už jsme pěkně „rozkejvaní“ a to nás to hezčí teprve čeká. Z Rogatice na Višegrad, ale po okreskách přes Pešurič a Sjemec.

Krásné výhledy a silnice jsou náplastí na duši motorkáře po úmorném transitu. Míříme na malý přechod do Priboje a tím zpět do Srbska směr Prijepolje.

Cesta podél řeky je krásná a navíc u Bistrice, kde se napojujeme na státní silnici do Prijepolje je motorest, kde se éček také neštítí, a i když je obsluha loudavá, jídlo je dobré a s výhledem na řeku. Dnes už budeme v MNE.

Chtěl jsem původně do Plevlji přijet z Priboje přes Ustibar a Buče, ale zase jsem se nějak netrefil, tak to bylo přes již mně známé Prijepolje.

Plevlja nás uvítala obvyklým rachotem a prachem z povrchového uhelného dolu a výhledem na

jedinou tepelnou elektrárnu, kterou má MNE k dispozici. Dle wiki tahle jediná elektrárna pokrývá 45% spotřeby elektřiny v MNE. Před teroristy jí snad chrání památkově chráněná mešita.

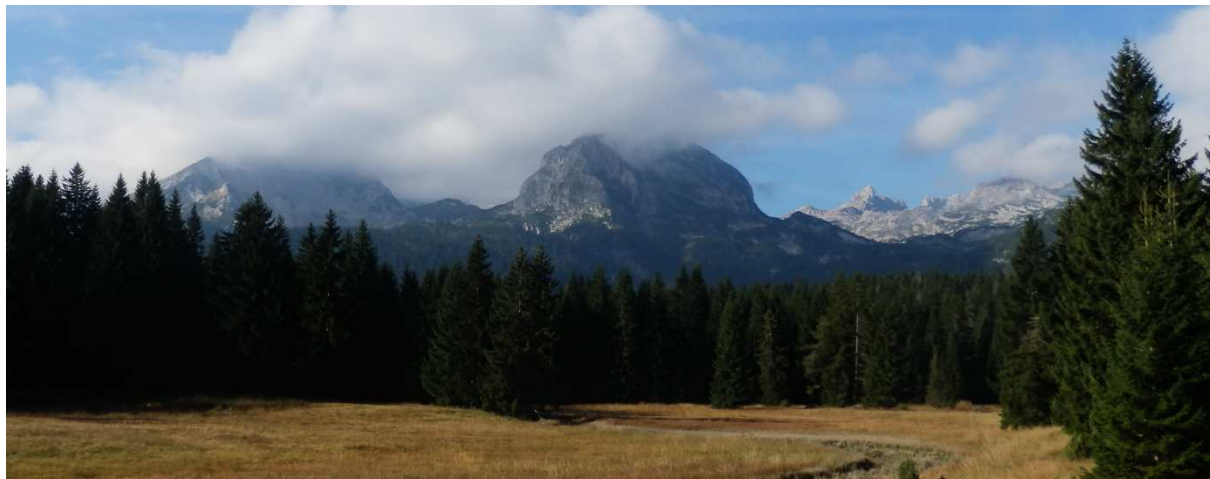
Cílem dnešního dne je Žabljak. Tuto cestu jsem již jel, tak jsem věděl, kdy přibrzdit a kde zastavit a kochat se třeba mostem přes Taru a jejím kaňonem. I když samozřejmě zatáčky jsou zatáčky. Na Žabljaku tankujeme a já se s obavou dívám na zadní gumu, které po okrajích mizí vzorek před očima. Než stihneme dotankovat je u nás Vinka a nabízí ubytování. Za 10 € na hlavu máme celý polosuterénní apartmán vybavený vším, co si hrdlo a tělo žádá. Sprcháč, WC, parkování, kuchyně, ložnice, velký obývací s rozkládací pohovkou, bar, krb..... jasně, je to mimo sezónu, ale i tak je to super

za ty prachy. Vinka je další „motorová myš“ menší a energická, dokonce provozuje cyklovýpravy a rafty a kdoví co ještě, ale nám opravdu stačí to ubytování. Máme v plánu pojezdit Durmitor z jednoho místa.

Jasně, že nestihneme všechno, ale naposledy jsem Žabljakem proletěl do Nikšiče a nejhezčí mně uniklo. To se musí napravit.

4.den sobota 24.9.

Koho by napadlo, že v září na Žabljaku mrzne. No jasně, jen nad ránem a jinovatka trávu kráší, nicméně pořád jsme v horách a večer Eva krapet vymrzla, než jsme si apartmán vytopili a kdo má zkušenosti s drážděním kobry bosou nohou tak ví, že je lepší nechat ženskou dospat a vylovit jí z pelechu až když slunce krapet prohřeje okolní masív.

Radek taky ještě pochrupuje, tak vyrazím na malou projížďku po blízkém okolí. Zkoumám cestu k jezeru, lyžařské sjezdovky a tak vůbec probouzející se Žabljak.

Vracím se zpět se snídaní a Radek už pokuřuje venku. Lákám ho na projížďku a vyhlídku, odkud je prý nejhlubší kaňon Tary. Mělo by to být směrem na Tepcu.

Vyrazíme a najednou silnička končí, je tam bufáč a za 3 éčka vstupenkla na všechny (myslím dvě) placené atrakce Žabljaku. A to je vylezení na cca 10 m skály s výhledem na Taru a Černé jezero.

Nejde o peníze, ale sám netuším, co mohu vidět a navíc jsem zvědavěj jak veverka. Radek nedůvěřivě kouká na pokračování cesty po šotolině a vysílá mě napřed, jestli to je sjízdné. Je. Minimálně těch sto, dvě stě metrů do kopce, kde se otevře opravdu nádherný výhled. Z neznalosti se vydáváme na cestu dál směr Tepca. Když už jsme

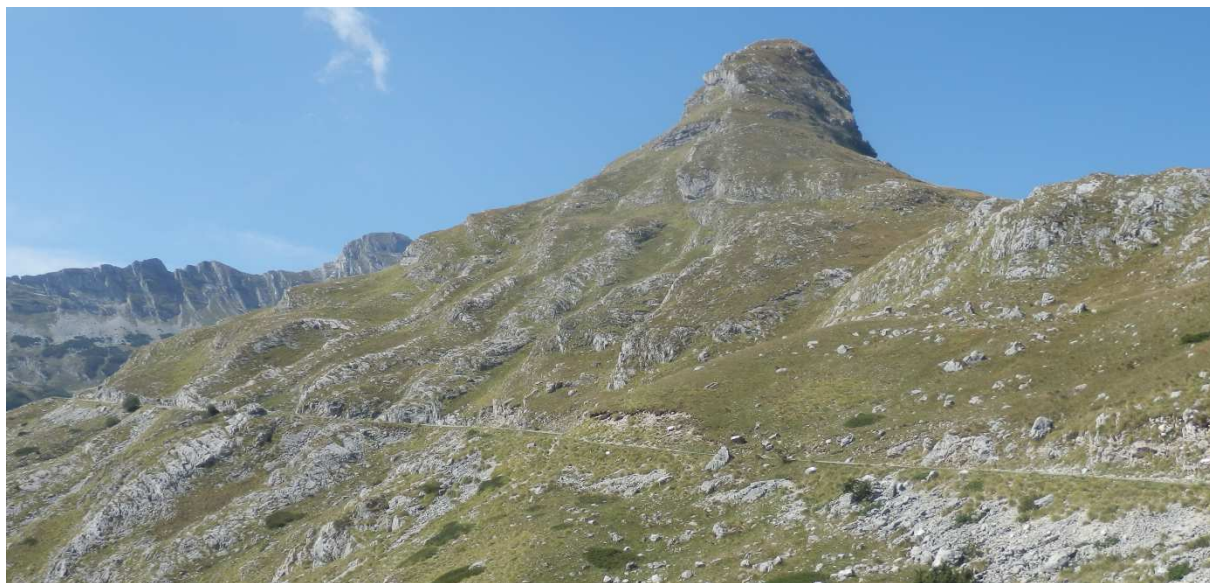

skoro v údolí Tary usoudíme, že je to hloupost a že Taru zase tak nutně brodit nepotřebujeme a jedeme zpět. Dlužno dodat, že místní ten tankodrom dávají v zástavách a různých starších offroudech

s vozejkami plnýma dřeva. Ovšem pro moje touranky a Radkovo RT už to až tak skvělejší povrch není. Hlavně pro RT s Radkem. Já si naopak výjezd užívám. Jsem na motorce sám, cesta odpovídá více méně určení mého stroje a já se láskyplně zadýchávám a potím ve stupačkách. Vybírám místo a točím Radkův výstup. Znovu ho předjíždím a vybírám krásnou zatáčku. Dávám Bobše na bočák a číhám s foťákem na Radka. Už se se důstojně nese šotolinou, když tu náhle rána....no jasně. Už nikdy nemůžu tvrdit, že Bobeš nepadl ze stojánku. Kdyby jen padl. Země povolila, polkla bočák a Bobeš se zanořil do směsi bláta a šotoliny do půlky válce. Byl jsem rád, že jsme byli dva a dostali ho zpět na kola. Zase se pro změnu ohnul držák xenonu, ale to už mě nepřekvapuje. Po zkušenosti z Albošky ho porovnám ručně s tím, že ho doma zase vyměním. Zásob mám dost a postup nacvičenější. Po celý zbytek cesty domů si vezu na padácích, zrcátku a krytech páček bláto ze Žabljaku. Prostě nezapršelo. Udýchanej, zpocenej a naštvanej na sebe, že neumím ani odstavit motorku zase vyrážím napřed a točím Radka alespoň na vyhlídce. Věřím, že v okolí Žabljaku si lehčí blátožrouti přijdou na své. Je to

takový lehký off. Za sucha. Vracíme se zpět a Eva už žije, je najedená a po kávičce, tak s ní již bude dobře.

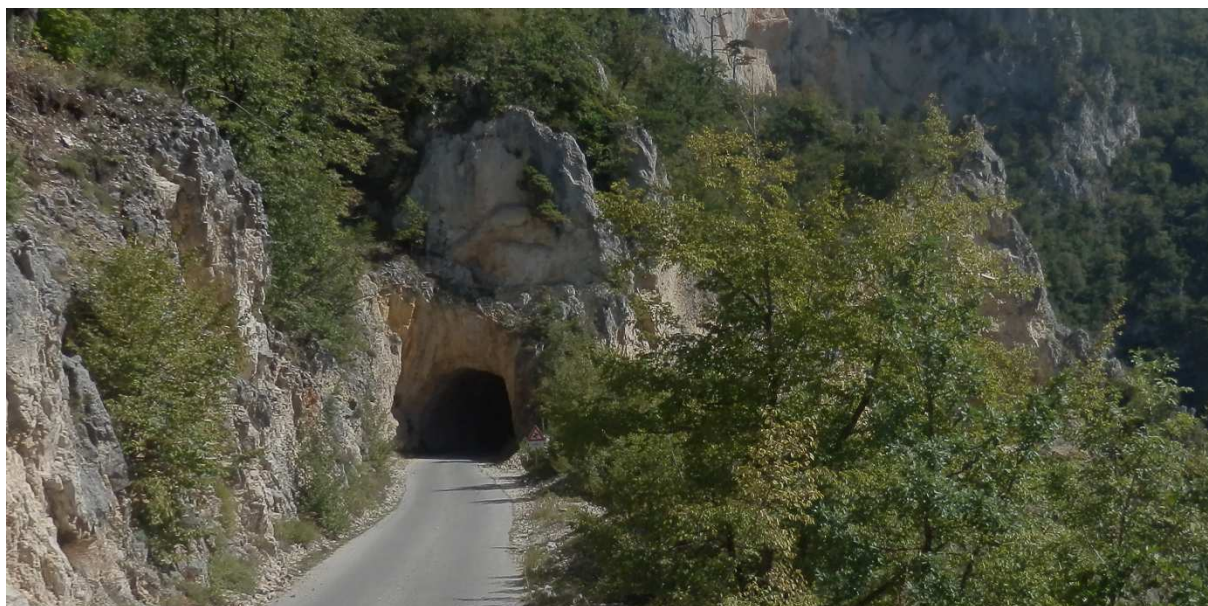
Jedeme ze Žabljaku přes Trsu podél Pivského jezera až k přehradě. Jestli něco projet na Durmitoru, tak tahle cesta jeho středem je naprostá povinnost. Prostě paráda a krása.

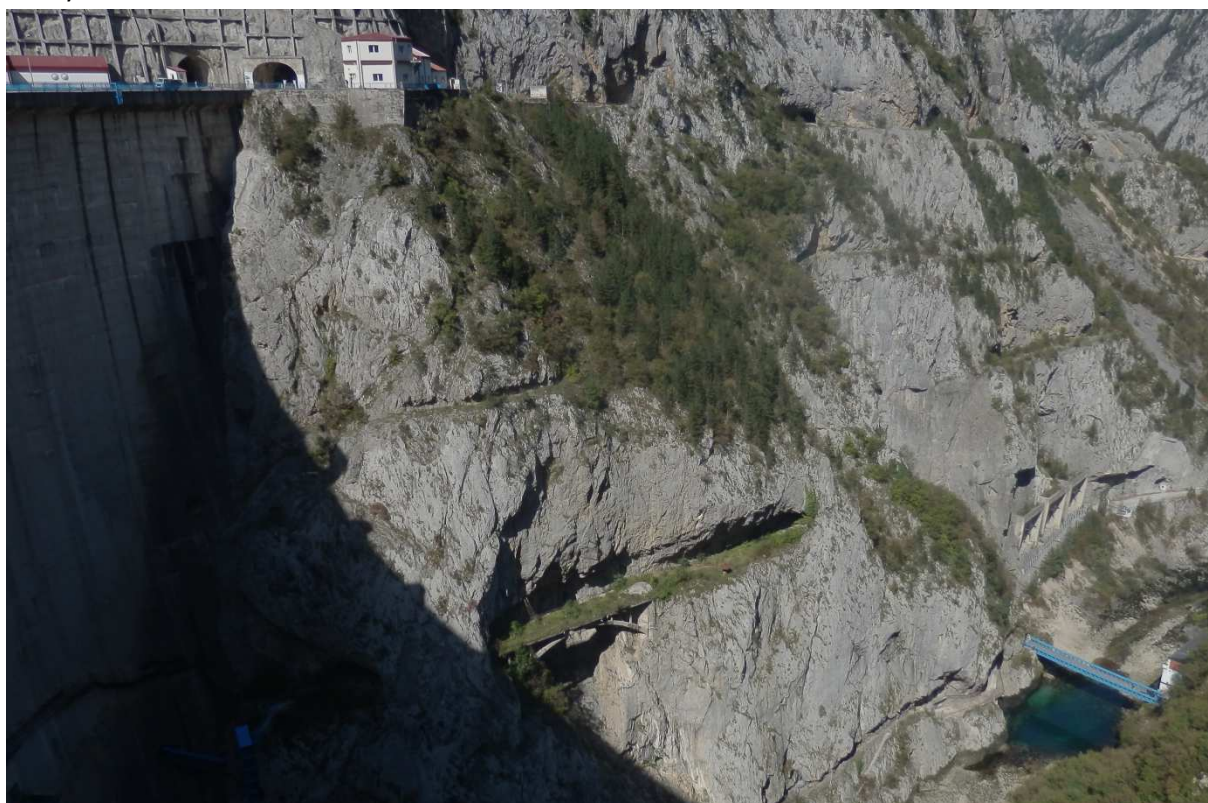
Plánoval jsem od přehrady se vrátit pop vlásenkách (mám dobrou mapu) přes Polije Crkvičko,

Nedajno, Crnu Goru na Žabljak. Ovšem po ranní zkušenosti je jasné, že to není cesta po hladkém asfaltu, takže pro RT a mě s Evou je to zbytečná dřina a celkově nereálné.

Navíc po sjezdu dolu k přehradě není síla, která by Evu donutila se třeba jenom stejnou cestou vrátit. Nějak jí nedělá dobře, když za okrajem cesty je hluboký sráz. A že tam byl a krásnej mezi těmi tunely....

Přehodnocujeme cestu zpět a jedeme přes Plužine směrem na Nikšič. Krásná zánovní široká silnice s čitelnými zatáčkami o větším poloměru (než je v kraji zvykem). Ráj pro kolínkáře. Téměř bez provozu. A kolem Durmitoru, takže je i na co koukat. Odbočujeme vlevo na Krnovo a Miloševiči. Cesta je funglovka s nesmyslnýma rychlostma typu 50 a 60 km, kde se na pohodu jede kilem a místní jsou

ještě rychlejší. Jenže se nekochaj. Proč taky, když tam bydlej. Silnice přechází v úsek plný vraceček a jedeme přes Šavnik a tunel zpět na Žabljak.

Nelitujeme, tohle bylo taky fajn.

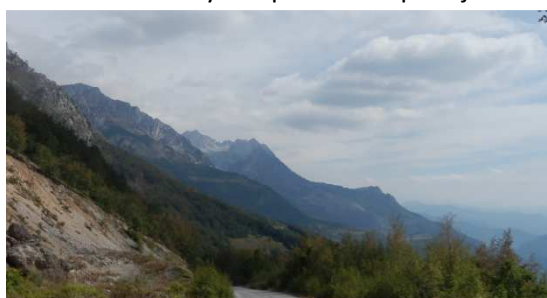
V podstatě je asi opravdu málo míst v MNE, kde by se motorkář cítil mizerně, když je sucho a svítí slunce. Večer vstřebáváme zážitky a pivní popíjení se pozvolna mění v rumovou a slivovicovou vánici. Jasně, že je to nerozum, ale znáte to. Po třetím panáku už je to stejně jedno.

A to jsem ještě chtěl dotankovat. Jediná místní pumpa je poměrně obležená a nechce se mě stát frontu. Když jsme přijeli, měli jsme vlastně kliku, že byla volná. Nechávám to na ráno.

Během popíjení se ujasňuje, že zítra opravdu odjíždíme k moři, protože je tam teplo a nejsou tam tak úzké silničky se srázy. Jasně, Eva. Ale Radkovi to nevadí a já jsem v podstatě spokojený taky, protože jsem stihl vše, co jsem opravdu chtěl a zbytek už byl jen takovej bonus, ale spíš na čistou pánskou jízdu. Nejlépe se zimním obutím.

5.den neděle 25.9.

Opravdu, byť ztěžka a po dlouhém přesvědčování, vyrážíme. Bylo dost ve hře zůstat ještě jednu noc a zbavit se kocoviny. V opileckém oparu jsme

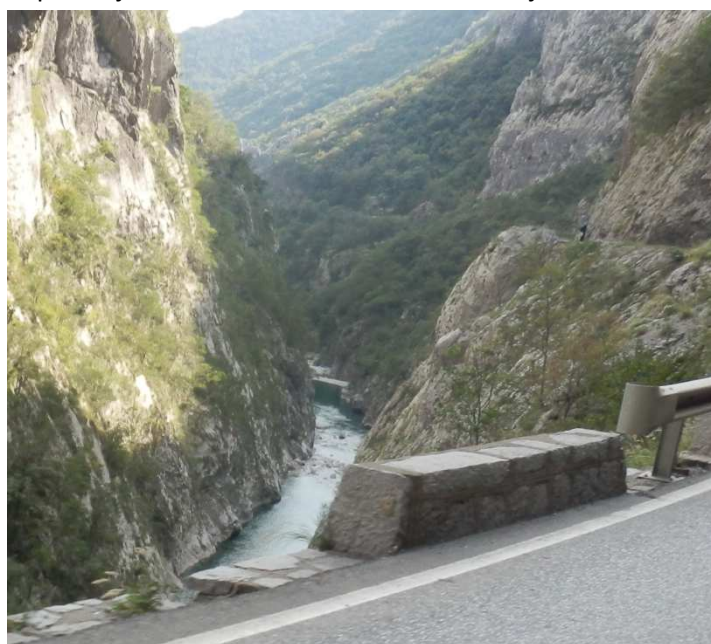
naštěstí ještě stihli vybrat trasu, abychom se zase tak moc neopakovali.

Trasa Žabljak, Pašina Voda, Donja Bukovica, Tušina, Bare až na státovku do Podgorici. Pořád podél řeky Morači. Doufáme, že v neděli dopoledne nebude na státovce takový provoz a užijeme si říční kaňon až do Podgorici. To už místy vyráží Radek napřed, protože si zatáčky užívá jiným tempem, než my a náš naložený Bobeš. Ještě večer jsem koketoval

s myšlenkou si užít víc opuštěných vlásečnic, stačí se podívat na silničky mezi Nikšičem a státovkou M2 přes vrchovinu Prekornica. To se nedá stihnout ani za týden projet všechno.

Kocovina a natěšenost na cestu dává zapomenout na opatrnost. Takže jsme zapomněli natankovat. Mám dvoulitrový kanystr pro případ nouze a ztroskotání, ale netoužím ho využít. Nicméně Bobeš i RT vrčí, tak si užíváme zatáčky, výjezdy a sjezdy silničky vrchovinou. Asi začala lovecká sezóna, na cestách do lesa se povalují muži v zeleném s flintami. Plán je se zabívakovat někde před a nebo

v Podgorici, ale cesta je plynulá a ubíhá rychleji, než jsme čekali. Po napojení na státovku už šetřím benzín a jedu téměř bez plynu s tím, že první pumpa, byť v protisměru, je moje. Ale ouha, celá cesta kaňonem je poseta zážitky, nicméně pumpa žádná. Za ta léta, co jsem tam nebyl, už tunely prošly drobnou, leč vítanou změnou. Jsou v nich čáry a na zdech odrazky. Kdo to zažil předtím, ví, jaké to bylo dobrodružství, zvláště když po stěnách stékala voda z jarního tání a člověk vjel do černé, lesknoucí se díry, kdy nebylo patrné, kde co je. Takže krokem a roztáhnout nohy a doufat, že bota trkne případně o zeď dřív, než motorka. Kratší tunely měly alespoň tu bílou tečku na konci....., ale dosti vzpomínek, nyní je to podstatně lepší.

Stačí se držet lajny a netrefit odrazku. Ovšem jedeme na podzim a všude je sucho. I v tunelech. Už svítí hladové oko a pomalu se schyluje k vyprázdnění kanystru. Ale říkám si, že dokud vrčí, nepropadat panice. Čerpadlo si poradí s nějakým tím vzduchem. Skoro v Podgorici je první pumpa. Do nádrže o objemu 21 litrů tankuji 20,5 litru. To bylo o prsa vietnamské ženy. Taky jsem nikdy neujel 382 km na jednu nádrž. No, vždycky je něco poprvé a hlavně, většina cesty byla z kopce. Projíždíme Podgoricou a je fakt dost času, tak se rozhodujeme, že dojedeme k moři. Nabíráme směr Petrovac. Chtěl bych najít to dobré ubytování mezi Petrovacem a Budvou. A odtud zase vyrážet na výlety do okolí, Kotor, Cetinje, Bar, Skadarské jezero a jako bonus nějaké to válení v teplé močovině.

Při výjezdu z Podgorici při zmáčknutí spojky cosi lupne a spojková páčka je najednou volná a k ničemu. Všude je zatím dvouprodovka s kruhácema, takže řadím natvrdo a ukazuju Radkovi, že mám problém. Jsme v pohybu a co dělat na předměstí, chci dojet k moři, tak se můžou

ostatní bavit a cachtat a já se podívám, co mám za potíž. Místo vyhlídkové trasy to bereme přes tunel. A sakra. Mýtnice. Musím zastavit. Odstavujeme motorky a říkám, že lanko vyměním a mažeme dál. Koukám, kde je chyba, ale houbeles lanko, to žije. Ulomila se páčka, kterou lanko mačká spojku na převodovce. No, to už je větší průser. Domlouváme průjezd mýtníci, kde mě pustí rovnou, samozřejmě, že jsme zaplatili, abych nemusel zastavovat. Radek bere Evu, tím jsme ve spojení a já na odlehčené motorce mohu snáze řadit i se rozjet. Pouštím to z kopce do protisměru, řadím za dvě, otáčím a projíždím za zvuku sírény otevřenou závorou. Eva je na mrtvici, Radek je naštěstí relativně flegma a já už v hlavě probírám různé varianty oprav. Trochu se opotím při výjezdu na Jadranskou magistrálu, kde je stopka a slušný provoz i v neděli. Naštěstí je Radek přede mnou a Eva hlásí díru, do které se vejdu. Takže se omlouvám, ale stopku nerespektuji. Jedeme po pobřeží a už jsem si docela zvykl na řazení bez spojky. Převodovka již tolik netrpí, ale stejně s ní soucítím. Najednou jsme v Budvě. Tam jsme neměli dojet, takže jsem to místo přejel. Projetí Budvy bez spojky mě stálo tolik energie, že hledám první freonovou cimru, u které zastavit, nejlépe aby byl poblíž nějaký servis. Najednou se silnici odkloní od moře, ale to je to poslední, co mě trápí. Vidím otevřená vrata, nápis SOBE/ROOMS, tak tam zajíždím. Majitelka v pozhnaném věku nám nechává dva pokoje, ovšem za 20€ na hlavu. Na to, že je to zadel, kde k moři je kilák a půl, vedle nějaké sklady, z druhé strany velkoobchod zeleninou a do hospody a krámu půl kiláku pěšky, pěkně předražené. Ale když musíš, tak musíš. I z chování majitelky to působí jako v Cimrmanovské hospůdce na mýtině. Baba má penzion, ale nechce tam lidi.

Je neděle, servisy jsou zavřené. Odstrojuji z Bobše co jde. Je mi jasné, že to bude větší rozborka a s vybavením co mám sebou to nedám. Jdeme do města na večeri. Eva je nervózní a vystresovaná, že se domu půjde pěšky, prostě má nervy. Z hospody se jdu projít a nacházím autoservis. V pondělí tam hned po ránu zajedu. Dokonce už jsem přišel i na to, jak se bez spojky rozjet na rovině. Stačí se dostatečně rychle odstrkat a pak tam vrazit jedničku. Nutno dodat, že sólo a že ten zvuk je skoro stejný se spojkou jako bez ní. Prostě dlabanej ingot z Bavorska.

6.den pondělí 26.9.

Ráno opouštím zbytek výpravy a jedu do servisu. Nikde nikdo, jen telefonní čísla. Po telefonu se s místním nedomluví. Angličtina mechaniků bude pravděpodobně na horší úrovni než moje a já jsem v kategorii XZ-. Hlady neumřu, ale že bych si pokecal..... Vracím se. Eva naštěstí domácí relativně padla do oka, dostává dokonce i jedno zralé kaki. Babča je podivín. Zahradou jí štrádají ropuchy, po zdech se prohánějí gekoni a rostlinstvo je opečované, že by se zámecký zahradník styděl. Poprvé v životě vidím kiwi ověšené plody a hafec citrusů v různém stádiu zralosti. Náš problém už zná, tak mechanikovi volá. Že prý tam bude za hodinu.

Druhý pokus je již úspěšný. Mechanikovi ukazují problém a je mě jasné, že motorku asi dlouho neopravoval a už vůbec ne BMW, které je v mnoha oblastech řekněme, velmi svoje.

Půjčuji si klíče a sundávám co je třeba, abych se dostal ke

zbytku táhla. Takže sedla dolu, kolo dolu, podepřít zadek, tlumič ven a už se dá k tomu jednomu šroubku dostat.

Sláva je to venku. Je mě jasné, že vrátit to bude porod. Západoněmečtí soudruzi v BMW dokonce mysleli na to, aby měl člověk dostatečný přehled o náradí. Co šroub a matka, to originál. Takže klíče od 12 do 17 a pěkně po milimetrech.

Všechny použité. A pak, že prej stačej imbusy. Cha cha.

Když jsem si měnil tlumiče, řádně jsem šrouby potřel Loctitem. Naštěstí jenom tím, co prej jde silou povolit. Myslím, že to bylo na hraně torzní odolnosti šroubů, ale podařilo se. Bazmek je venku a nyní koukám, čím bych ho nastavil. Představte si autodílnu, ve které je kompresor, ponk, stojanová vrtačka, velká a malá flexa, klíče, gola, ořechy, hadr a 3 vrtáky, z toho jeden zlomenej. Svěrák nikde, pila na železo nic, pilník? Na co. Přemýšlím, jak se může dílna uživit, ale kšefty se hýbou. Prolezám celej dvůr a nakonec pod kompresorem nalézám kus cca trojky pásovinky tak 20 čísel dlouhej a 5cm

širokej. S jednou dírou. Ta by mohla pásnout pod šroub spojky. Takže podél nařezat a tím zúžit. Vyrobit na tom vidličku pro váleček lanka spojky, napasovat to na pahejl, odhadnout oblouk. Zabrousit hrany, vybrousit zúžení na díru ve spojkové skříní.....všechno se to krásně píše, ale práce na půl dne v polních podmínkách. A vedru. Doráží na kontrolu Radek s Evou. Na moře se vybodli, Eva je vynervená. Po několika nezdařených pokusech se zpětnou montáží, kdy lovím podložky pod kardanem aj., pomáhá mechanik. Má tak o třetinu menší dlaně a je celkově takovej malej a hubenej. Vedle nás působí jako klučina. S vráskama. Po cca půlhodině se mu daří trefit závit a zbastlená, nicméně funkční páčka je na místě. Na sucho to pracuje, jen lanko je bez vůle. Doufám, že nebude spojka klouzat, musel bych to celé rozebírat znovu. Modlím se a po kompletaci vyrážím na testovací jízdu. ONO TO SPOJKUJE. Ta úleva.

Platím 30 éček za pronájem prostoru, klíčů a malé ruky mechanika. Jsem za to oprášen kompresorem. Vracíme se k babče a balíme. Prostě zkusíme znovu najít to ubytko a nebo najdeme nějaké jiné, ale u moře a lepší. Babča se s námi ani nerozloučí, tak jen zatroubíme na pozdrav a jedeme zpět přes Budvu na Petrovac. Sejček za mnou probírá katastrofické varianty mé opravy a

přidává další. Míjíme jedno místo a já brzím. Bylo tam něco povědomého. No jasně, to jsou ty dvě žbrdle, mezi které se posledně napasoval a pózoval Tlustých. Tak už vím kudy a kam. Jsme tam. Vila Bečica. Majitel si také vzpomíná a dělá nám cenu. 12€ na hlavu a kvalita ubytování je o několik galaxií jinde. V podstatě jinej vesmír. K moři se dá doplivnout, pod barákem dva krámy, hospod kopenec....Tak to pondělí nakonec končí dobře na pozdním obědku v restaraci Palma. Posléze jdeme na špacír na místní pláž a promenádu. Cestou na pokoj doplňujeme tekuté zásoby, když tu pojednou mě projede křeč břichem a vím, že je zle. Stíhám to na pokoj opravdu těsně. Sakra, kde jsem co chytil. Immodium a Endiaron jsou po zbytek dne moji společníci a pendluji mezi pelechem a hygienickou svatyní. Kdo byl v Africe, ten ví. Až pozdě večer se trochu vzpamatovávám a nabalenej už jsem schopen chvilku sedět na balkóně a přijímat tekutiny. Tak to nám ještě

chybělo. Utěšuji se, že se nyní opravdu zbytek může jít flákat k moři.

7.den úterý 27.9. Lentilky zabírají a přes noc se jakžtakž vzpamatovávám, jen si dopoledne jdu pro suchou housku a hořkou čokoládu. Klepu na Radka, jestli jde s námi k moři. Nejde, bo má to samé, jen to trvalo o chvilku déle, než byl postižen. Předáváme mu zásoby našich střevních brzd a jdeme se vykoupat.

Jak jsem se těšil na pláž z oblázků, tak přišlo zklamání. Pláž je z oblázků. Ještě pěkněj kus do moře. Voda je čistá, je vidět pěkně hluboko, ale hned za oblázky, kde jsou již kameny (né butry a skaliska jako v Chorvatsku, ale takové běžné kameny) je normální smetiště. Co vítr sfoukne z pláže, to bych ještě pochopil, ale dost toho je, co komu upadne z pazoury. Sice hafo ryb, ale při dně jen ježci a humus. Pro milovníky šnorchlování prd. Možná že někde dál na moři, ale tady v Bečici prd. Po návratu už Radek komunikuje lépe, má barvu a chuť k jídlu. A žízeň. Samozřejmě. Přemýšlíme, kde jsme to mohli chytit, když Eva nic. Odhadujeme, že by to mohlo být z vody u báby. Já i Radek jsme jí pili. Eva jenom balenou. Poučení pro příště. Eva pořád touží po mořských potvorách na talíři, tak jdeme do druhé restaurace, kde si dá chobotnice, já se přesvědčím na rybu, když mě číšník svatosvatě slíbil, že tam nebude kost a Radek dává kusanec masa. Doplnujeme zásoby a jdeme plánovat výlety. Eva už moc chuti nemá, bojí se té spojky, Radek to s jídlem přehnal, začal moc brzo

a střeva opět protestují a já se ponejvíce obávám o zadní gumu, aby došla. Copak o dojetí, ale jestli zaprší, jedu jako na slajce. Boční vzorek má na nejnižším místě tak milimetr. Možná dva. Jsem vůl, měl jsem tu gumu vyměnit. Úplně jsem zapomněl, že rovně je na MNE jen letištní dráha v Kotoru a Podgorici.

Lákám je na výlet ke Skadarskému jezeru a odtud na Cetinje a zpět. Eva by raději domu, je na ní znát únava a přeci jenom, mladí a krásní už jsme byli. Radek je už taky takovej unavený a zatáčky ho tolik netěší. Navíc s vyhlídkou toho, že netuší, kdy a jak rychle bude muset zastavit.

Redukuju výlet s tím, že rovnou pojedeme nahoru už k domovu a cestou „utopíme vlka“ v nějakých termálech. Takže Cetinje, Kotor, Národní park Lovčen. A pěkně se na to vyspinkáme.

8.den středa 28.9. Ráno si i Eva stěžuje, ale spíš na nevolnost. Nicméně balíme a razíme.

Bereme to na Budvu a odtud na Cetinje. Loni jsme jeli z Cetinje do Kotoru a byla to paráda, tak to chci ukázat i ostatním. Kousek za Cetinje směrem na Erakoviči – objíždíme Lovčen, zprava se zakusují stavební stroje do svahů a silnice.

Krásná klikatá okreska se pomalu mění v širokou silnici. Průjezd stavenišťem je útrpné právo kořeněné kamiony s kamením, autobusy a dírami. Ráj pro milovníky šotolin, těžké techniky, prachu a frézovaného asfaltu. A křest ohněm pro opravené táhlo. Když to vydrží tohle, domu nás to doveze. U Čekanje staveniště končí. Je tu úzká klikatá cesta do údolí. Až i do té se zakousnou bagry.... spíš vykutají tunel. A turisty budou vozit pro pršut a sir více autobusy..... Pokrok nezastavíš. Užíváme zatáček a oba kamiony s kamením nás pouští. Dojíždíme na vyhlídku nad Kotorem. Evě se třepe žaludek, Radek taky není zrovna plně ve své kůži. Oběma se nechce sjet dolů do Kotoru, i když je lákám na úžasné vracečky. Tím spíše se jim nechce. Ono tam po cestě není ani kde odstavit motorku, natož ulevit břichu. Tak alespoň projedeme Lovčen zpět do Cetinje. Včera jsem je nalákal na to, že se

stavíme v Banátu k babče na dobré jídlo. Je to v podstatě při cestě.

Platíme poplatek 2€ za hlavu, zvedá se závora a vyjíždíme na úzkou, klikatou, rozbitou asfaltku. Ovšem ty výhledy po té, co vyšplháme kousek do kopce, jsou úžasné. Kotor jako na dlani. A ty skály.... Od odbočky na mauzoleum je silnici širší a o poznání kvalitnější. Projíždíme turistickým resortem. Je vidět, že se s ničím moc na jihu nesorou. Italové taky namrskají sjezdovky tam, kde by u nás bylo zapovězené pásmo a tady je to ještě o kousek posunuté. U hotelu je půjčovna čtyřkolek a po cestě je vidět, že se používají. To by si ekoteroristi nablili do etnohader a vyhlásili stanné právo. Tady naštěstí nikoho podobné kreatury nezajímají.

Kontroluji zadní gumu při tankování v Cetinje. Boční vzorek je fuč. Skoro. Tak nejen pro únavu a opotřebením společnosti relativně napřimují trasy. Z Cetinje jedem na Podgoricu po široké a pohodlné státovcce. O výhledech už ani nebudu psát. Kromě tunelů jsou všude. Taková zajímavůstka je, že před Podgoricou, když jí má člověk z kopce jak na dlani je obec s libozvučným jménem Kokoti. Dokonce dvě. Horní a Dolní.

Valíme dál směrem na Bielo Polje. Skoro jsem zapomněl, jak je průjezd kaňonem mezi celnicemi úžasný.

Na druhém břehu řeky je zatesaná trať vlaku a pozor vzdálenost mezi celnicemi je opravdu atypicky dlouhá, takže škopek na zrcátku a rukavice na bandě nedoporučuji.

V Prijepolje stavíme u krámu na křižovatce. Prej Hipermarket, ale jídlo mají. Stačí trocha a jet dál. Hlídám motorky a tak ze zvyku je obcháším. Koukám, že mám nějaké kapky na nádrži. Setru je, ale vrtá mě hlavou, kde se tam vzaly, když je azuro. A najednou to vidím. Zacákanej chránič páčky, i moje koleno a kapky pod brzdovou páčkou. Kruci, teče prase. Koukám na kapalínu, je jí v nádrži tak půlka. No co, utřu, obalím hadrem, dokoupím brzdovku a budu dolejšat. Vše jsem splnil, až na to dolití. Dva ze čtyř šroubků na nádrži není šance povolit. Takže je lahvička brzdovky k nepoužití. No co, doma se

užije. Přecházím do módu – použij brzdu jen v případě nouze a motorem a zadkem ubrzím vše až domů. Bez přední brzdy se mě na žádné okresky a do měst zrovna dvakrát nechce. Dokud je brzdovka, bude fungovat, ale kolikrát, to nechci zkoušet. Tím je Banát odpískán. Rumunsko bez předku vzdávám. Nicméně utopení vlka se nevzdávám vybíráme termální lázně více méně po cestě v Maďarsku kousek od Segedínu u Orosházy. Vlk už mě kouše do pozadí a s chutí ho utopím v termálu. Je to pech a zrovna s Evou za zády. Ta už maluje scénáře se zinkovou rakví a děsí se, že se motorka zlomí a uletí kolo a já nevím co ještě. Marně přesvědčuji, že se zase tolik neděje. Spojka maká, guma dojede a brzdy jsou dvě. A že boxer brzdí motorem opravdu dost. Všechno marno. Za Prijepolje dojíždíme na křižovatku, kde jsme již byli a je tam motorest s tím jídlem a výhledem na řeku. Jen odtud pojedem na Úžici a ne na Visegrad. Bereme pokoj a za motorestem grilují kopce paprik. Voní to tak slibně, až jsem tři snědl pěkně s jejich sirem a kapkou oleje. Po tom všem zase příjemná změna. Dorazili jsme se telecími plátky. Výborné a cenově dostupné. Pokoj třílůžák za 10€ na hlavu. Motorky za motorestem.

9.den čtvrtek 29.9. dáváme v motorestu snídani – vaječné omelety. Večer obsluhoval starý pán, co bral éčka i na ně vracel. Přepočít – 120 šušňů (dinárů) je jedno éčko. Ráno mladý pán nám na éčka vrací balík papírků. Ne to fakt ne. Sesbíráme všechny drobné a platíme přesně. Co s dináry, když dnes Srbsko projedeme a skončíme někde v Maďarsku .

Chyba. Ovšem člověk není věštec.

Doporučuji od každé země, kterou projíždíte mít něco jejich měny. Třeba na kafe u pumpy. Člověk se furt učí.

Frčíme na Úžici, kde opět tankujeme a míříme přes Požegu na Valjevo. Tahle cesta je krásná a připomíná poněkud větší Česká ráj křížený s Vysočinou a třeba Jizerkama.

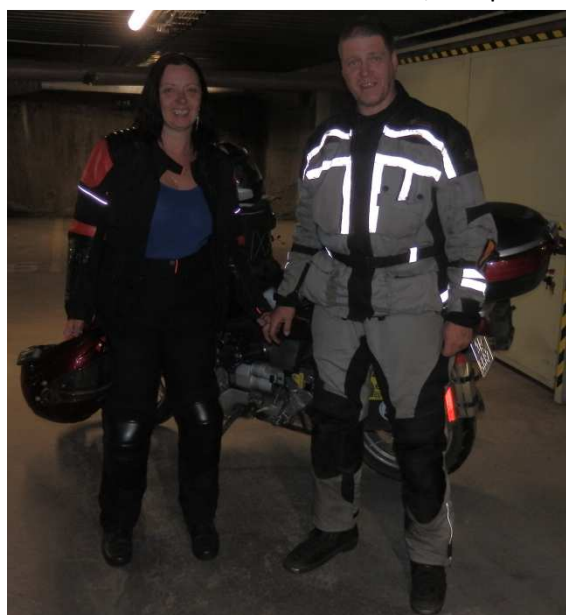
V Šabaci tankujeme a jedeme už po známé cestě přes Novi Sad na Subotici. V Novim Sadu najíždíme na dálnici, kde je po pár kilometrech mytnice a chtějí 50 centů, 50 dinárů a nebo kartu. Drobné došly, dináry nevedeme, dávám kartu. Zastavuji provoz jedné mytnice, protože paní příliš neovládá terminál a platba se daří až napodruhé. Také brání klávesnici, byť je na krouceném kabelu, že se nesmí natáhnout. Nakonec se daří zaplatit a Radek je na tom ještě hůř, protože paní pravděpodobně vyčerpala všechny své síly na nás a na Radka už nezbylo. Zasahuje nějaká nadřízená a Radek také projíždí. Mizíme na Subotici a vyhlížíme pumpu, kde bychom nechali odpočinout tělo a doplnili benzín. Kousek před Suboticí je. Paráda. Vyrážíme dál a koukám, Radek nikde. Zpomaluji, však by mě měl dojet s prstem v nose. Před křižovatkou stojím a čekám. Pořád nic. Po cca 20 minutách se rozhoduji vrátit. Ovšem to není jen tak. Křižovatek je skoro jako pump. Široko daleko žádná. Otáčím na té, kde čekám, a když míjíme pumpu, vidíme Radka, který signalizuje, že je problém. Otočení a dojezd k němu trvá další půlhodinu. Radkovi neshodí motorka. Už se mi stalo, že mně lehl spínač startéru, že to jenom cvaklo a nic. Navrhuji roztlačit. Dostat se alespoň za hranice, pryč ze Srbska. Roztlačit 1200RT po rovině není možné. Prostě se člověk tak rychle nerozběhne a na nižší kvality stojí kolo. Jo, to je daň za to „dobré“ brždění motorem. Roztahuji Radka na kurtě. Sláva motor běží. Razíme dál, ale dojíždíme jen pár kilometrů k výjezdu na Čantavir. RT stojí. Došla baterie. Problém bude v dobíjení, ale já to nepoznal, protože 1200 už nemá standardní červenou kontrolku dobíjení. To bych viděl hned, ale bliká tam vykřičník a svítí symbol , teď už to vím. Proklínám se, že jsem Radka vytáhl z pumpy. Rychle se stmívá. Naštěstí má Radek pojistku Motocare. Vždycky jsem byl zvědavý, jak to v realu funguje, ale nikdy netoužil to zažít. Radek si vyřídil odtah a tak ho zanecháváme, vybaveného vším, co by mohl potřebovat a odjíždíme. Je pozdě, ubytujeme se zase v Subotici, kde to už známe. Jsem domluvený s Radkem, že kdyby se na něho vybodli, seženu ve městě nějakou

dodávku a odvezeme ho alespoň do civilizace. Když se ubytováváme, přichází sms, že už je na hotelu a v pátek ráno že ho povevou zpět do Nového Sadu do servisu BMW.

Takže je rozhodnuto. Zítra jedeme domů. Sami. Eva to už nedává. Že prej ještě s Radkem by lázně dala, ale že už bylo smůly dost a chce domů, do své postýlky.

10.den pátek 30.9.

Radek píše, že to je na déle, ať nečekáme, že tam bude asi celý den. Je to alternátor a nový nemají. Nám dnes naposledy platí dálnice přes Maďarsko. Po snídani v 10 hodin razíme s Evou a zmrzačeným Bobšem domů. Jak cesta ubíhá, zastávky přibývají, Bobeš přede a já ho nehoním, bo bez předku se nezastaví přeci jenom tak rychle. Navíc na přechodu je docela šňůra, ale ne taková, abych jí na drzo předjel. Zbytek už je nuda, po 9 hodinách na cestě jsme doma. Bobeš v garáži s 109782 km a my u PC sledujeme Radka. Navečer se hlásí ze Subotice, že spí na známém fleku

a

zatím mu to jede. V sobotu je doma taky.

Motorky BMW 1100GS Eva a Bob, 1200RT Radek

Najeto 3450km. Použité mapy freytag&bernard CRNA GORA 1:150 000 a marco polo Slovinsko, Chorvatsko, Srbsko – Černá Hora, Bosna a Hercegovina, Makedonie 1:800 000

Benzín se mě nechce počítat, ale odhaduji tak průměr pod 6 na 100. Náklady na bydlení a jídlo? Jako u nás, spíš levněji. Cestovní pojištění ve vyšší náhradové hladině. Balkán máme rádi, ale po jejich zdravotní péči netoužíme.

Ale hlavně vyšla objednávka na počasí. Azuro bez deště koncem září. A zdraví se vrátili všichni plni dojmů. Takže až na poruchy spokojenost.